

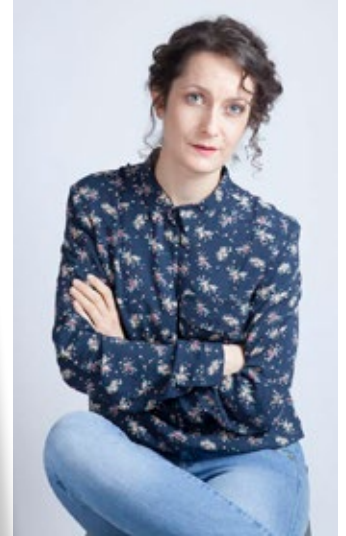
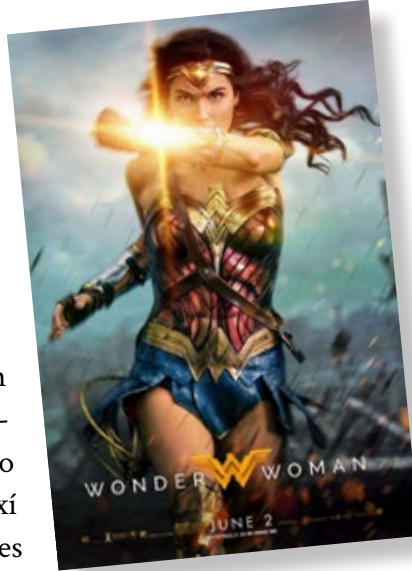
D'heroïnes, cànons de bellesa i hòsties en vinagre

ROSER BUNDÓ

Wonder Woman i l'enganyifa de la superdona que no va al súper. En un món dominat per homes que s'encarregaven d'atribuir l'heroïtat als personatges del seu propi gènere, es decideix donar vida a la figura que passarà a ser símbol i icona del feminisme en el còmic, les seves adaptacions cinematogràfiques i sèries, fins el dia d'avui.

Si rescatem una mica d'informació, podem trobar una descripció del que és la seva personalitat, habilitats, capacitats i vestimenta, però no una descripció detallada del seu aspecte físic. Així i tot, se l'ha anat presentant sempre al llarg de les diverses propostes amb un cànon de bellesa que fàcilment es presta a despertar el desig sexual del gènere masculí. El mateix podem dir d'altres heroïnes com Cat Woman, Jessica Jones, Mera, The Invisible Woman, entre d'altres. No és casualitat que la majoria de creadors d'aquests personatges siguin homes, que siguin americans i que aquestes heroïnes siguin il·lustrades amb un aspecte, uns cossos perfectes i uns pits descomunals i ben posats que acaparen més l'atenció que els seus valors morals, força i poders.

Constantment es parla de l'empoderament de la dona, però des d'un vessant estretament lligada a la seva sexualitat, com si la resta de virtuts i facetes no fossin prou rellevants per concedir-li aquest privilegi. Evidentment, no tinc res en contra d'aquesta energia sexual i del seu potencial, ja que és un valuós regal de la naturalesa humana i de la qual tots en gaudim, el que em sembla perillós és monopolitzar-ne el concepte, reduir i empobrir la figura femenina al seu valor estètic i sexual. Com a actriu he vist i he sentit companyes de la professió queixar-se del funcionament de la indústria i dels seus cànons de bellesa pel fet de no ser escollides si tenien alguna talla de més o algun aspecte físic que no encaixava amb el que es buscava i, en comptes de treballar la seva autoestima i acceptació a partir de la bellesa de la seva singularitat, han acabat sucumbint a canvis estètics per sentir que tenien op-

ció a optar a algun paper, a seguir sent objecte de desig, a seguir semblant joves, etc. Cadascú és lliure de fer el que vulgui, però no confonguem llibertat i empoderament amb esclavitud mercantil i llavis i pits siliconats, perquè les dones, els personatges femenins i les actrius som molt més que tot això. De cadascú de nosaltres depèn que cobrin vida heroïnes com Faith Herbert, que les antiheroïnes follin tant o més que les porn star i puguin ser igual d'atractives amb les seves arrugues i els cabells embullats, amb picardies o en pilota picada... que la intel·ligència, l'humor i l'astúcia siguin part d'aquests poders naturals i sobrenaturals i d'històries vàries, que tinguem guionistes i directores que et parlin de la maternitat, de l'amor i el desamor i de distopies, assassinats i combats de boxa, que tinguem guionistes i directors que et parlin de la maternitat, l'amor i el desamor deixant de banda el tòpic de pel·lícules fetes per dones i per a dones, que puguem parlar de Wonder Women que vesteixin amb shorts o portin vambes, que les actrius segueixin sent bones actrius i tinguin les mateixes oportunitats amb canes o sense, amb estries o sense, amb llavis molsuts o sense, amb o amb poc cul i que l'edat i la cirurgia no s'apoderin del seu potencial i bellesa humana, artística i professional.

Que no se'ns oblidí, les Wonder són dones que van al súper, caguen i tenen sexe... Isn't it Wonderful?